Ποιος φταίει για τους ατιμώρητους…. κουκουλοφλώρους;

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Στα τέλη της δεκαετίας του ’80, αν θυμάμαι καλά, εγκαινιάστηκε το νοσηρό φαινόμενο των καταλήψεων. Παιδιά 13 ετών πραγματοποιούν επί εβδομάδες «καταλήψεις» σχολείων, με αίτημα κατ’ αρχάς την κατάργηση των εξετάσεων.

Και υπήρξαν πολιτικοί που έσπευσαν να φωτογραφηθούν μαζί τους στα κιγκλιδώματα για να αλιεύσουν συμπάθειες. Η κοινωνία διαβρωμένη, θρυμματισμένη και σε αποσύνθεση, παρακολουθούσε – γονείς, εκπαιδευτικοί, συνδικαλιστές, Τύπος – εμβρόντητη, αλλά άφωνη και απαθής, από δειλία και καιροσκοπισμό.

Με το πέρασμα του χρόνου οι καταλήψεις, απέκτησαν μορφή εθιμικού δικαίου.

Τον Ιούνιο στέλνουμε παιδιά στο γυμνάσιο και κατά τον Οκτώβριο κάθε έτους, τα βλέπουμε να περιφέρονται, σε ώρες μαθημάτων, γύρω από το δημοτικό τους σχολείο, πασιχαρή, διότι απέκτησαν τον… περίοπτο και τιμητικό τίτλο του καταληψία.

Δημήτρης Νατσιός

Ενός μηνός φοίτηση στο γυμνάσιο, αρκεί, για να μεταμορφώσει την παιδικότητα και αγνότητα, που παραδίδουμε στην ανώτερη από μας εκπαιδευτική βαθμίδα, σε εν δυνάμει αναρχικούς και κουκουλοφόρους.

Αυτό το γρήγορο μεγάλωμα, συνοδεύεται μεν από την αποβολή της αθωότητας, φυλάσσεται όμως ως κόρη οφθαλμού, η ανωριμότητα. Όπως αριστοτεχνικά το διατύπωσε ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος «ώσπερ δεδοικότες μη το κακόν απολέσωσιν», δηλαδή, σαν να φοβούνται μήπως χάσουν το κακό.

Προϊόντος του χρόνου, τα αιτήματα των καταλήψεων στα γυμνάσια, καταρράκωσαν και το τελευταίο ίχνος σοβαρότητας από αυτό που κάποτε ονομάζαμε «εθνική παιδεία».

Κατανοώντας οι μαθητές την περιρρέουσα ατιμωρησία και αδιαφορία, καταλαμβάνουν σχολεία με δικαιολογίες, που παραπέμπουν σε «φραπεδοσύναξη» συνοικιακής καφετέριας, στην οποία «λιώνουν», αναπαυόμενα, τα άλκιμα νιάτα της δόλιας πατρίδας.

Έτσι ακούσαμε για την μορφή της τυρόπιττας του κυλικείου, για το χρώμα του χαρτιού στην τουαλέτα και άλλα φαιδρά που κατεξευτελίζουν μια ολόκληρη κοινωνία.

Τελειώνοντας το λύκειο, οι νέοι πλέον είναι πανέτοιμοι, να διακριθούν και στις υψηλότερες βαθμίδες της ανομίας, μετά και την πανηγυρική υποδοχή που τους επιφυλάσσουν οι αειθαλείς κομματικές νεολαίες στο πανεπιστήμιο, κυρίως της αριστερόμυαλης και κρανιοκενούς αναρχίας, να φορέσουν κουκούλα, να βιαιοπραγούν ατιμωρητί και να χτίζουν ή να εισβάλλουν σε γραφεία πρυτάνεων-όπως τις προάλλες με τον πρύτανη της ΑΣΟΕΕ-και να τους κρεμούν «λαιμαριές» στις οποίες αναγράφουν δημοκρατικότατα τα «ευγενή» συνθήματά τους, όπως «αλληλεγγύη στις καταλήψεις».

Προφανώς και κάποιοι γονείς θα καμαρώνουν που τα βλαστάρια τους, οι «κουκουλοφλώροι» των βορείων και νοτίων προαστίων, διαπρέπουν στην κουκουλοφορία και στην ασυδοσία. «Παιδιά είναι, κάνουν την επανάστασή τους».

Τα συφοριασμένο κράτος, το οποίο επιβάλλει με βαριά πρόστιμα και απειλές την «μάσκα παντού», ανέχεται βέβαια, σχεδόν υποθάλπει, εδώ και δεκαετίες, την κουκούλα, επιτρέποντας την διασπορά ενός πιο επικίνδυνου «ιού».

Του ιού της ατιμωρησίας, που τα συμπτώματά του είναι πολύ πιο επικίνδυνα, γιατί ροκανίζουν το μέλλον του λαού μας. Και το κακό επιτείνεται, διότι το «εμβόλιο» κατά της κουκουλοφορίας υπάρχει, αλλά καμμιά κυβέρνηση δεν έχει το σθένος να το χρησιμοποιήσει.

Το εμβόλιο λέγεται τιμωρία, λέξη που έχει απαγορευτεί, διά ροπάλου, να μνημονεύεται από το νηπιαγωγείο ακόμη.

Μία… ωραία ετυμολογική παρένθεση. Η λέξη «ώρα», όταν γράφαμε αρτιμελώς την γλώσσα μας, με πνεύματα και τόνους, σήμαινε την χρονική διάρκεια, με δασεία και οξεία στο ωμέγα, αλλά και την φροντίδα, την πρόνοια και το ενδιαφέρον, με ψιλή και οξεία στο τονιζόμενο φωνήεν.

Άρα τιμή+ώρα, δηλαδή «τιμωρία», σημαίνει ότι φροντίζω και προνοώ για την τιμή και την αξιοπρέπειά σου. Πού να τα πεις όμως αυτά σε ένα, βυθισμένο σε λήθαργο, υπουργείο Παιδείας, που στερεί τα παιδιά από τον πλούτο της παντέρπνου και πανευφήμου ετυμολογίας μας;

Πώς αντέδρασε η «πολιτεία» στην διαπόμπευσή της, και όχι του ατυχούς πρυτάνεως, που είναι θύμα της ανυπαρξίας και αβουλίας της; Με τις χιλιοειπωμένες, αφόρητες κοινοτοπίες. Θα τους πιάσουμε, θα τους επικηρύξουμε, «θα το πούμε στην μαμά τους»…

Τίποτε απολύτως δεν θα γίνει, θα ξεχαστεί όπως και τόσα άλλα, γιατί δεν μπορούν να κατανοήσουν το πρόβλημα. (Και να τους συλλάβουν τι θα γίνει; Για αντίποινα οι «κουκουλοφλώροι» θα ρημάξουν και πάλι κάποιο πολυτεχνείο, ενώ οι ποινές τύπου Παρασκευόπουλου, θα τους τιμωρήσουν με μια «βαρύτατη» αναστολή, γιατί είναι παιδιά της… αγιοτόκου Αριστεράς).

«Τα παιδιά μας είναι παιδιά της εποχής μας. Η εποχή μας είναι δική μας κατάκτηση, δική μας ευθύνη, δική μας λογοδοσία, δική μας αλαζονεία, αλλά κυρίως δική μας παιδεία. Ο κάθε πολιτισμός, είπε ο Όσβαλντ Σπέγκλερ, είναι το αναπόφευκτο πεπρωμένο μιας συγκεκριμένης παιδείας», θα γράψει ο αείμνηστος Τάσος Λιγνάδης στο περισπούδαστο πόνημά του. «Καταρρέω». (εκδ. «Ακρίτας», σελ 33).

Ας μου συγχωρεθεί η σκληρή γλώσσα, αλλά σήμερα τα παιδιά έρχονται στα σχολείο πνευματικώς άρρωστα. Μοσχοαναθρεμμένοι μοναχογιοί και μοναχοκόρες, γεμάτοι υπερηφάνεια και κενοδοξία. (Υπερηφάνεια σημαίνει χειτοκροτώ τον εαυτό μου, κενοδοξία επιζητώ τα χειροκροτήματα των άλλων).

Μια σωστή παιδεία, μια παιδεία εθνική, που αιματώνεται από τα αείχλωρα νάματα των αρχαίων και χριστιανών «γοναίγων της ανθρωπότης», που θα έλεγε ο Μακρυγιάννης, θεραπεύει τις ασθένειες με τα ιαματικά φάρμακά της.

Αυτό απαιτεί πρωτίστως αγάπη, αγωγή και τέχνη. («Τέχνη τεχνών και επιστήμη επιστημών το άγειν άνθρωπο», κατά τους αγίους Πατέρες). Δασκάλους, φωτιστές τους Γένους, όπως τους ονόμαζαν την περίοδο της Τουρκοκρατίας).

Αυτό απαιτεί βιβλία σχολικά, όχι σαν τα σημερινά δηλητήρια, στα οποία κατασυκοφαντούνται οι τιμαλφείς αξίες του λαού μας- πίστη, φιλοπατρία, αξιοπρέπεια, εντιμότητα, φιλότιμο-αλλά βιβλία πατριδογνωσίας. (Στην σελίδα 85 του βιβλίου Γλώσσας της Στ΄ Δημοτικού γ΄ τεύχος, φιλοξενείται μια αφίσα.

Με κόκκινα, πηχυαία γράμματα, καλείται ο λαός να πάρει μέρος, «στις 15 Φλεβάρη, σε αντιπολεμικό συλλαλητήριο». Στην επόμενη σελίδα, διαβάζουμε «Περπατώντας σε κάποιον κεντρικό δρόμο διαβάζετε αυτή την αφίσα. Θα θέλατε να πάρετε μέρος σ' αυτό το συλλαλητήριο; Δικαιολογήστε την απάντησή σας».

Βεβαίως, όλα τα παιδιά, επειδή το ερώτημα είναι υποβολιμαίο και καθοδηγούμενο, απαντούν, ναι. Και μετά αναρωτιόμαστε ποιος φταίει!!).

Παιδεία εθνική σημαίνει ηγεσία που δεν υποκύπτει στις θύελλες των καιρών, αλλά μένει προσηλωμένη στο όραμα για μια νέα Παλιγγενεσία, για σύνδεση των νέων με το παρελθόν, γιατί και

αυτό σημαίνει Παιδεία.

Δεν υπάρχει μέλλον –και παρόν- χωρίς παρελθόν. Έχουμε μια ατίμητη κληρονομιά, αποστολή του σχολείου, είναι να μεταδώσει αυτήν την προίκα των προγόνων, να τους αναπτύξει το συναίσθημα ότι ανήκουν σε ένα σύνολο, σε έναν λαό που «έρχεται από μακριά». (Ελύτης).

Όποιος διαβάσει την αντίδραση της νυν υπουργού για τον προπηλακισμό του πρυτάνεως, «να καταδικάσουν τα κόμματα», «να εκδιωχθούν οι φασιστικές ομάδες από τα πανεπιστήμια», μόνο θλίψη αισθάνεται. Ανούσιες τιποτολογίες, «ασκιά γιομάτα αγέρα» και άγνοια του προβλήματος.

Ένα δέντρο, δεν θα καρποφορήσει ούτε αν το εγκαταλείψεις απότιστο ούτε αν βάναυσα το κλαδέψεις. Αλλά αν με τέχνη το ποτίσεις και κόψεις τα κλαδιά που πρέπει και αφήσεις εκείνα που θα δώσουν καρπό. Αυτός είναι και ο σκοπός της Παιδείας. Ποτίζουμε τις ρίζες και κλαδεύουμε με τέχνη, προσοχή και αγάπη τα βλαβερά κλαδιά. Στην… ώρα τους.

01.11.2020

Πηγή: Μαχητής Κιλκίς